

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. Пловдив, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Галина Гр. Арнаудова Въззивно гражданско дело № 20225000500214 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от ИЛ. Д. Ж. и Щ. ХР. К. чрез процесуалния им представител адвокат А.К. против решение № 260003/25.01.2022 г., постановено по гр.д. № 104/2019 г. по описа на Старозагорския окръжен съд – III гр.с. Жалбоподателите твърдят, че решението е неправилно, явно необосновано и постановено при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон по изложените в жалбата подробни съображения, поради което молят съда да го отмени и да постанови друго, с което да уважи изцяло предявените иски претенции за заплащане на дължимите обезщетения. Претендират разноски за двете съдебни инстанции.

Въззиваемият ГР. Д. Д., действащ лично и чрез процесуалния си представител адвокат Л.П., счита, че жалбата е неоснователна и необоснована, а обжалваното решение е последователно, детайлно, фактически обосновано, правилно и съобразено с материалния и

процесуалния закон, поради което моли съда да отхвърли въззивната жалба. Претендира разноски за въззивната инстанция.

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Съдът намира, че жалбата е подадена в срок против подлежащ на обжалване съдебен акт от лице, имащо право на жалба, изпълнени са и останалите законови изисквания по отношение на нея и същата като ДОПУСТИМА следва да бъде разгледана по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявените от ИЛ. Д. Ж. и Щ. ХР. К. против ГР. Д. Д. обективно и субективно съединени искове по чл. 95, ал. 1 от ЗАПСП, чл. 95б, ал. 1, т. 2 от ЗАПСП, чл. 95б, ал. 1, т. 3 от ЗАПСП и чл. 95б, ал. 1, т. 6 от ЗАПСП. Ищите твърдят, че са преподаватели в Катедра „З. и х.“ в А. ф. на А. у. - Пловдив и са съавтори, заедно с доц. д-р Т. Т., доц. д-р М. Д., доц. д-р И. Ж. и проф. д-р В. С., на книгата „Х.“, издадена под общата редакция на доц. д-р М. Д. от Академично издателство на АУП през 2007 г., който авторски труд е предназначен да ползва студентите с аграрни специалности, специалистите в областта, фермерите и земеделските стопани, написан в съответствие с новите учебни планове и програми по Х. и отразяващ най-новите достижения на хербологичната наука и практика, като самите те са съавтори по смисъла на чл. 8 от ЗАПСП в хипотезата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗАПСП на статията „Л.“, публикувана в раздел „9.4. Трайни насаждения (обща част)“ в част „9. Борба с плевелите при основните полски култури“. В исковата молба се твърди също, че през 2016 г. излязла книгата „Х.“ на доц. д-р Г.Д., издадена под рецензията на доц. д-р Х. Г. и доц. д-р П. Я. от издателство „С.“, като в част 3 „Интегрирана борба с плевелите при основните култури“, раздел 4 „Борба с плевелите при трайни насаждения“ била публикувана статията „Л.“, идентична със статията на ищите, а текстът бил дословно преписан от техния авторски труд, без никакви промени в него. Доколкото ответникът е нарушил авторските им права, публикувайки издадена тяхна публикация, която представлява обект на авторското право, без тяхно съгласие, в нарушение на законови разпоредби, ищите молят съда да постанови решение, с което да осъди Г.Д. да заплати на Щ.К. и И.Ж. обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 1 500 лв. за нарушени права в хипотезата на чл. 18, ал. 1 от ЗАПСП във вр. с чл. 18, ал. 1,

т. 1 и т. 2 от ЗАПСП, изразяващи се в пропуснати ползи от невъзможността им да получат възнаграждение за използването от ответника на тяхното авторско произведение, и обезщетение за неимуществени вреди в общ размер на 3 500 лв. за нарушени права в хипотезата на чл. 15, ал. 1, т. 2, т. 4 и т. 5 от ЗАПСП, изразяващи се в страдания от накръняване на репутацията и името им, накръняване свободата да избират къде, как и в такъв вид да бъдат публикувани произведенията им, неприятни емоции от установяване на нарушението, намаляване на мотивацията им да пишат статии и да допринасят за развитието на доктрината, психически дискомфорт, нерви и постоянен емоционален стрес, да осъди Г.Д. да преустанови неправомерното използване на статията „Л.“ на Щ.К. и И.Ж., да постанови изземване и унищожаване на неправомерно възпроизведените екземпляри на произведението и да постанови разгласяване за сметка на нарушителя на диспозитива на решението на съда в два всекидневника и в определен от съда часови пояси на телевизионна организация с национално покритие. Претендират разноски.

Ответникът ГР. Д. Д. оспорва исковете като неоснователни и недоказани и моли съда да ги отхвърли. Счита, че не дължи заплащане на авторско възнаграждение при условията на чл. 24, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗАПСП, тъй като е посочил в библиографията на изданията от него учебник книгата на ищците, самият текст на статията „Л.“ не е публикуван дословно, а в него са направени три важни актуализации, които са негово лично авторско участие, подробно посочени в писмения му отговор. Претендира разноски.

С обжалваното решение са отхвърлени предявените искове и И.Ж. и Щ.К. са осъдени да заплатят на Г.Д. разноски в общ размер на 1 240 лв.

Решението е обжалвано от ищците изцяло, като то е предмет на въззивното производство в този обем.

При служебната проверка на решението по реда на чл. 269 от ГПК не се установиха пороци, обуславящи неговата нищожност или недопустимост.

По отношение на правилността на обжалваното решение съдът съобрази ограниченията на въззивната дейност съгласно чл. 269 ГПК и ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС за извършване проверка само в обжалваните части /в случая изцяло/, на оспорените в жалбата фактически констатации и на изрично въведените в жалбата

процесуални нарушения от първоинстанционния съд.

По отношение на обективно и субективно съединените искове чл. 95, ал. 1 от ЗАПСП за заплащане на обезщетение за нарушено авторско право, което се дължи на носителя на правото:

За да бъдат основателни тези искове, е необходимо да бъде признато на ищите авторството върху определено произведение, за което е предоставено защита.

Не се спори между страните, а това се установява и от приетите по делото писмени доказателства, че доц. д-р И.Ж. и проф. д-р Щ.К. са преподаватели в Катедра „З. и х.“ в А. ф. на А. у. – Пловдив и са съавтори в книгата „Х.“, издадена под общата редакция на доц. д-р М. Д. от Академично издателство на А. у. - Пловдив през 2007 г., в която са публикувани материали и на доц. д-р Т. Т., доц. д-р М. Д., доц. д-р Щ.К., доц. д-р И. Ж. и проф. д-р В. С., а книгата е предназначена за ползване от студенти с аграрни специалности, специалисти, завършили образованието си, фермери и земеделски стопани и е написана в съответствие с новите учебни планове и програми по Х. и отразява най-новите достижения на хербологичната наука и практика у нас и в чужбина /според нейния предговор/, като ищите са съавтори на статията „Л.“, публикувана в раздел „9.4. Трайни насаждения /обща част/“, част „9. Борба с плевелите при основните полски култури“ /стр. 213 – стр. 217/.

Обект на авторското право е всяко произведение на литературата, изкуството и науката, което е резултат на творческа дейност и е изразено по какъвто и да е начин и в каквато и да е обективна форма, като за такива изрично са признати литературни произведения, включително произведения на научната и техническата литература /чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗАПСП/, включително, когато те са публикувани в сборник, включващ две или повече произведения или материали /чл. 3, ал. 2, т. 3 от ЗАПСП/, авторското право върху произведения на литературата, изкуството и науката възниква за автора със създаването на произведението /чл. 2 от ЗАПСП/, като доколкото произведението е създадено от две лица, то им принадлежи общо при условията на съавторство /чл. 8, ал. 1 от ЗАПСП/.

Предвид законовата дефиниция и съдържанието на публикацията настоящият състав приема, че статията „Л.“, публикувана в раздел „9.4.

Трайни насаждения (обща част)“ в част „9. Борба с плевелите при основните полски култури“ на сборника „Х.“ от 2007 г. следва да се приеме като обект на авторското право, като негови носители при условията на съавторство са И.Ж. и Щ.К..

Установено е също, че през 2016 г. издателство „С.“ е издало учебник „Х.“ с автор доц. д-р Г.Д. и рецензенти доц. д-р Х. Г. и доц. д-р П. Я., в която в част 3 „Интегрирана борба с плевелите при основните култури“, раздел 4 „Борба с плевелите при трайните насаждения“ е публикувана статия „Л.“ /стр. 243 – стр. 247/.

От заключението на съдебно-литературно-филологическата експертиза с вещо лице доц. д-р Н. М. С., прието в първоинстанционното производство и което съдът като компетентно изготвено възприема, се установява, че текстовете в двата учебника с тема „Л.“ заемат приблизително по 4 печатни страници всеки, от съпоставката им /която не включва анализ на текстовете за използване на хербициди и техните мерни единици, в която област експертът няма познания/ се вижда, че текстовете са идентични, т.е. изреченията са съставени от едни и същи думи в еднаква последователност и между тях има само две минимални разлики – в „Х.“ от 2007 г. на стр. 214 и на стр. 215 има две изречения: „Вредното влияние на 100 вида плевели върху развитието на лозата е установено от Ленц Мозр“ и „Едно от първите проучвания върху плевелната растителност в Л.та у нас е извършено от И. К. /1963/, които изречения липсват в „Х.“ от 2016 г., но тези разлики са минимални и не оказват влияние върху смисъла на текстовете, а количествено са несъществени, като предвид времето на издаване на двете книги може да се направи заключение, че е налице копиране на съдържанието.

При внимателния прочит на двата текста съдът констатира още една разлика – на стр. 215 от „Х.“ от 2007 г. четири пъти е цитирана Ф., Н., 1973 г., каквото цитиране в „Х.“ от 2016 г. липсва, но това не променя направения от вещото лице извод за идентичност на текстовете.

Разлика се открива в частта „Х. б. с пл. в Л.та“, в която в „Х.“ от 2007 г. има описание в следния смисъл: „В младите лозови насаждения преди засаждане се прилагат следните хербициди: трифлуралин /Агрифлан 24 ЕК – от 600 до 1000 ml/dka/ за борба срещу едногодишни житни /кокоше просо, кръвно просо, видове кощрява и др./ и някои широколистни /бяла лобода,

обикновен шир, звезда, тученица и др./; халоксифол /Галант супер – 200-250 ml/dka/ срещу вегетиращи едногодишни и многогодишни житни плевели, във фаза на едногодишните 3-5-ти лист и при 10-20 см височина на балура“, което в „Х.“ от 2016 г. липсва, както и в „Х.“ от 2007 г. изречението „През вегетацията срещу житните плевели може да се използва халоксифол /Галант супер – 200-250 ml/dka/ в „Х.“ от 2016 г. е заменено с изречението „През вегетацията срещу житните плевели може да се използват хербициди от групата на „балурицидите“.

В използваната литература към „Х.“ от 2016 г. ответникът е посочил „Х.“ под общата редакция на доц. д-р М. Д., издадена от Академично издателство на А. у. - Пловдив през 2007 г. с автори доц. д-р Т. Т., доц. д-р М. Д., доц. д-р И. Ж. и проф. д-р В. С., както те са посочени в самата книга.

По делото е представено заключение на съдебно-аграрно-техническа експертиза с вещо лице М. С., от което е видно, че почвеният хербицид „Агрифлан 24 ЕК“ с активно вещество трифлуралин е с прекратено разрешително за употреба от 20.03.2008 г. със заповед на министъра на земеделието и продоволствието № РД12-12/18.01.2008 г., а крайният срок за изразходване на наличните количества е бил 20.03.2009 г., вегетационният хербицид „Галант супер“ с активно вещество халоксифол-R е с прекратено разрешително за употреба от 19.12.2007 г. със заповед на министъра на земеделието и продоволствието № РД12-18/10.08.2007 г., а крайният срок за изразходване на наличните количества е бил 19.12.2008 г., което се потвърждава и от приетите копия от посочените заповеди; в учебника на доц. Д. са упоменати общо 277 търговски наименования на хербициди, от които към датата на издаване на учебника 37 са били с прекратени разрешителни за употреба след издаване на заповеди от страна на съответните министри на земеделието или забранени за употреба след приети еврорегламенти, като те са подробно посочени в заключението.

На база на всички приети по делото доказателства и при личното запознаване от съда с текста на двете публикации може да се направи извод, че те съвпадат в значителна степен, като при издаване на „Х.“ от 2016 г. са отпаднали няколко изречения /„Вредното влияние на 100 вида плевели върху развитието на лозата е установено от Ленц Мозр“, „Едно от първите проучвания върху плевелната растителност в Л.та у нас е извършено от И. К.

/1963/ и „В младите лозови насаждения преди засаждане се прилагат следните хербициди: трифлуралин /Агрифлан 24 ЕК – от 600 до 1000 ml/dka/ за борба срещу едногодишни житни /кокоше просо, кръвно просо, видове кощрява и др./ и някои широколистни /бяла лобода, обикновен щир, звездаца, тученица и др./; халоксифол /Галант супер – 200-250 ml/dka/ срещу вегетиращи едногодишни и многогодишни житни плевели, във фаза на едногодишните 3-5-ти лист и при 10-20 см височина на балура“/, в самия текст липсва цитиране на Н. Ф., а единствената разлика от гледна точка на практическите съвети за борба с житните плевели, касае замяната на халоксифол /Галант супер – 200-250 ml/dka/ в „Х.“ от 2007 г. с хербициди от групата на „балурицидите“ /без дозировка/ в „Х.“ от 2016 г.

Това изменение в препоръките за третиране на плевели /както в частта, в която са отпаднали посочените хербициди, така и в частта, в която един хербицид е заменен с друг/ се обяснява със забраната след прекратяване на разрешителното за употреба от 2008 г., респ. 2007 г., на хербицид „Агрифлан 24 ЕК“ с активно вещество трифлуралин и хербицид „Галант супер“ с активно вещество халоксифол-R след влизане на страната ни в Европейския съюз, но само по себе си не води до съществено изменение на смисъла и съдържанието на статията.

Съдът намира, че върху въпроса дали е налице идентичност между текстовете на двете статии не се отразява начинът на изписване на мерната единица „декар“ /като съкращение, с латиница или кирилица/ според приетите стандарти към момента на издаване на всяка от тях, поради което няма да се обсъжда заключението на вещото лице Станчев в тази част, като следва да се отбележи, че в двете статии има промяна единствено относно начина на изписване на мерните единици, но не и по отношение на необходимите дози за третиране на плевелите.

Следователно между текстовете на двете статии има идентичност в значителна степен, като измененията във втората касаят по-скоро привеждане на препоръките за третиране на плевели в съответствие с разрешените към момента на издаването ѝ хербициди за приложение, а не творчески принос на автора за развитие на хербатологията.

Спорен по делото е въпросът дали в случая е допустимо свободното използване на произведение по смисъла на чл. 23 и сл. от ЗАПСП.

Ответникът твърди, че такова свободно използване на произведението на ищите без тяхно съгласие и без заплащане на възнаграждение е допустимо в две хипотези – доколкото неговата статия следва да се разглежда като цитат от вече разгласено произведение на други лица при критика или обзор при посочване на източника и името на автора, освен ако това е невъзможно, като цитирането трябва да съответства на обичайната практика и да е в обем, оправдан от целта /чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗАПСП/ или ако използването на части от публикувани произведения или на неголям брой произведения в други произведения в обем, необходим за анализ, коментар или друг вид научно изследване, като такова използване е допустимо само за научни и образователни цели при посочване на източника и името на автора, освен ако това е невъзможно /чл. 24, ал. 1, т. 3 от ЗАПСП/.

Настоящият състав не възприема това становище.

От една страна, съгласно „Речник на думите в българския език“ цитат е „точна, буквална извадка от текст, която се използва за потвърждение на изказано мнение“, като е прието при писмено позоваване на чужд текст той да се поставя в кавички и да се посочва източникът и авторът му.

Макар в списъка с използвана литература в края на изданието „Х.“ от 2016 г. по принцип да е посочена книгата „Х.“, издадена от Академично издателство на А. у. - Пловдив през 2007 г. с автори: Т., Т., М. Д., Щ. К., И. Ж., В. С. /стр. 258/, предвид обема на самата статия „Л.“ /4 страници/, фактът, че текстът не е поставен в кавички, няма конкретно цитиране на източника му и не е използван за критика на мнението или обзор на темата, изхождайки от същността и смисъла на цитирането и това, че то трябва да съответства на обичайната практика и да е в обем, оправдан от целта, съдът приема, че статията на Д. не може да се приеме като цитат и възпроизвеждането на статията на ищите не може да се обоснове с разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗАПСП.

От друга страна, не са спазени изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 3 от ЗАПСП – използвана е цялата статия на ищите, а не част от нея, използваният обем не е необходим за анализ, коментар или друг вид научно изследване, а на практика в новото издание е възпроизведена почти напълно информацията от старото, без критично или творческо обсъждане, и не са посочени в самата статия източникът и името на авторите, въпреки че това е

било възможно.

Неприложима е и разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 9 от ЗАПСП, според която е разрешено свободното използване на произведението без съгласието на носителя на авторското право и без заплащане на възнаграждение в случай на възпроизвеждане на вече публикувани произведения от общодостъпни библиотеки, учебни или други образователни заведения, музеи и архивни учреждения, с учебна цел или с цел съхраняване на произведението, ако това не служи за търговски цели.

В случая субектът, който се твърди, че е извършил нарушението на авторското право на ищците не е ТУ в Стара Загора, поради което няма необходимост от изследване на неговия статут и доколкото публикацията е имала търговска цел, като очевидно физическото лице Г.Д. не може да бъде приравнен на общодостъпна библиотека, образователна институция или друга организация с нестопанска цел, на които законът предоставя подобна привилегия и той не може да се позовава на тази правна норма, за да защити правата си.

Имайки предвид установената фактическа обстановка и направените въз основа на нея правни изводи съдът приема, че е установено съавторството на ищците върху статията „Л.“ в сборника „Х.“ от 2007 г., като произведението им, което е обект на авторско право, се е използвало от ответника в нарушение на разпоредбите на закона, като нарушенията се изразяват в непризнаване на авторството им върху произведението /гарантирано право по чл. 15, ал. 1, т. 2 от ЗАПСП/, непосочването на ищците с имена, псевдоним или друг идентифициращ ги знак на съответните страници, на които то е било публикувано в сборника /гарантирано право по чл. 15, ал. 1, т. 4 от ЗАПСП/ и неполучаване на съгласие от страна на авторите за използване на създаденото от тях произведение, включително чрез възпроизвеждането и разпространението му сред неограничен брой лица /гарантирано право по чл. 18 от ЗАПСП/.

Доколкото ответникът е нарушил авторското право на ищците, той им дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението, а при определяне на неговия размер следва да се вземат предвид всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи, неимуществените вреди и приходите, реализирани от нарушителя

вследствие нарушението, а обезщетението трябва да е справедливо и да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото /чл. 95 от ЗАПСП/.

От своя страна разпоредбата на чл. 95а, ал. 1, т. 1 от ЗАПСП предвижда, че когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, ищецът може да иска обезщетение в рамките от 500 лв. до 100 000 лв., в който случай размерът на обезщетението се определя по преценка на съда при съобразяване с горепосочените критерии на чл. 95, ал. 3 и ал. 4 от ЗАПСП.

По делото няма събрани доказателства за понесените от ищите вреди от нарушение на авторското им право, но настоящият състав намира, че следва да бъдат репарирани обичайните такива, които не се нуждаят от нарочно доказване, като за неимуществени вреди приема засягане на честта и достойнството им, отрицателните негативни изживявания от това, че не са посочени като автори и произведението им е било неправомерно използвано, обида и унижение поради непризнаване на авторските им права от колега от сходен университет в страната, което рефлектира върху престижа им в научната общност, което нарушение е продължило около 3 години /между 2016 г., когато е издадена книгата, до 2019 г., когато е образувано делото, при липса на данни за по-дълъг период/, като съдът счита, че за посочените вреди следва да бъде определено обезщетение в размер на 1 500 лв. общо за двамата ищци.

По отношение на имуществените вреди липсват доказателства относно евентуалния размер на дължимото на ищите авторско възнаграждение, дали и какви приходи са реализирани от ответника след издаване на книгата му „Х.“, в т.ч. от такси на студенти, дължими на Тракийски университет, за да я ползват на онлайн платформата на университета, в какъв тираж е издадена тя и за какъв точен период е продължило нарушението, но имайки предвид не само обезщетителната функция, заложена в закона, но и изискването на индивидуална и генерална превенция на обезщетението, съдът намира, че на ищите се дължи такова в размер на 500 лв.

При доказателствена тежест, лежаща върху ищите, да установят обстоятелствата, от които черпят благоприятни последици, те не са ангажирали никакви доказателства, че претърпените от тях имуществени и

неимуществени вреди са в по-голям размер от обичайните такива, които биха могли да бъдат признати на база на нормален житейски опит, поради което съдът приема, че такива не са установени.

Въз основа на установената фактическа обстановка и изведените от нея правни изводи съдът намира, че исковете за присъждане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди следва да бъдат уважени до размер от 1 500 лв., съответно 500 лв., до който размер обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено, а над посочени размери до пълните претендирани такива от 3 500 лв., съответно 1 500 лв., исковете следва да бъдат отхвърлени, а решението – потвърдено.

След установяване на нарушението следва да бъде осъден ответникът да преустанови неправомерното използване на произведението на ищците, обект на авторско право, като исковете по чл. 95б, ал. 1, т. 2 от ЗАПСП следва да бъдат уважени, а обжалваното решение следва да бъде отменено в тази част.

По отношение на исковете по чл. 95б, ал. 1, т. 3 от ЗАПСП за изземване и унищожаване на неправомерно възпроизведените екземпляри на произведението съдът намира, че те са неоснователни.

От една страна, книгата „Х.“ на Г.Д. съдържа разнообразна материя, касаеща плевели по различни видове растения и борбата с тях при основните култури, като статията „Л.“ е едва 4 страници от общо 260, което е 1,54 % от обема на учебника, т.е. нарушението, изразяващо се в неправомерно използване на обект на авторско право, е в незначителен размер спрямо правомерната употреба на авторското право на самия ответник.

От друга страна, съгласно разпоредбата на чл. 95б, ал. 2 от ЗАПСП изземване по смисъла на ал. 1, т. 3 от закона може да се иска по отношение на предмети, намиращи се на определено място, и по отношение на предмети, намиращи се в търговската мрежа като цяло.

В настоящия случай ищците не се посочили откъде искат да се изземат неправомерно възпроизведените екземпляри на произведението, като от обясненията на въззиваемия Д. в пледоарията му по същество /които сами по себе си нямат доказателствена стойност, доколкото не съдържат неблагоприятни за него твърдения, но по делото няма други данни в тази насока/ са били отпечатани само 30 хартиени броя от книгата, част от които

са предоставени на две библиотеки /от тях един екземпляр е изискан по делото/ и нито един от тях не е предоставен за продажба в търговската мрежа.

Доколкото чрез осъждането на ответника да преустанови неправомерното използване на произведението на ищците ще се постигне целеният от тях резултат, незначителният обем на нарушението спрямо общия обем на авторското произведение на ответника и невъзможността да се определи местоположението /конкретно или с основни индивидуализиращи белези/ на екземплярите, които ще се изземват, съдът счита, че тези искове са неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в тази част.

Предвид уважаване на главните искове съдът приема за основателно искането по чл. 95б, ал. 1, т. 6 от ЗАПСП за постановяване ответникът да разгласи за своя сметка диспозитива на решението на съда в два всекидневника и в определен от съда часови пояси на телевизионна организация с национално покритие.

Поради частичното уважаване на исковите от въззивната инстанция и при съобразяване с извършените разходи следва да бъде изменено решението в частта за разноските, присъдени на ответника, като то бъде потвърдено в тази част до размер от 620 лв., а над него до пълния присъден размер от 1 240 лв. следва да бъде отменено.

Жалбоподателите следва да бъдат осъдени да заплатят на въззиваемия и направените във въззивното производство разноси в размер на 250 лв., изчислени на база на действително извършените разходи и съобразно отхвърлената част на исковите.

На ищците се дължат разноси съобразно уважената част от исковите и действително извършените такива в общ размер на 1 570 лв., от които 880 лв. за първоинстанционното производство и 690 лв. за въззивното, като съдът отчита фактическата и правна сложност на делото при направеното възражение от въззиваемия за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция по чл. 78, ал. 5 от ГПК и при съобразяване с размерите, определени в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид гореизложените мотиви съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260003/25.01.2022 г., постановено по гр.д. № 104/2019 г. по описа на Старозагорския окръжен съд – III гр.с., в частта, в която са отхвърлени предявените от ИЛ. Д. Ж. и Щ. ХР. К. против ГР. Д. Д. искове за присъждане на обезщетение вследствие неправомерно използване на създаденото от И.Ж. и Щ.К. произведение - статия „Л.“, публикувана в книгата „Х.“, издадена под общата редакция на доц. д-р М. Д. от Академично издателство на АУП през 2007 г., обект на авторско право, от Г.Д. в издадената през 2016 г. книга „Х.“ на издателство „С.“ за претърпени от тях имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от невъзможността им да получат възнаграждение за използване от страна на ответника на тяхното авторско произведение, до размер от 500,00 лв. и за неимуществени вреди, изразяващи се в страдания от накърняване на репутацията и името им, накърняване свободата да избират къде, как и в такъв вид да бъдат публикувани произведенията им, неприятни емоции от установяване на нарушението, психически дискомфорт, нерви и емоционален стрес, до размер от 1 500,00 лв., в частта, в която са отхвърлени предявените от ИЛ. Д. Ж. и Щ. ХР. К. против ГР. Д. Д. искове за осъждане на ответника да преустанови неправомерното използване на произведението на ищците, обект на авторско право, и за постановяване ответникът да разгласи за своя сметка диспозитива на решението на съда в два всекидневника и в определен от съда часови пояси на телевизионна организация с национално покритие, както и в частта, в която ИЛ. Д. Ж. и Щ. ХР. К. са осъдени да заплатят на ГР. Д. Д. разноски за разликата над 620,00 лв. /шестстотин и двадесет лева/ до 1 240,00 лв. /хиляда двеста и четиридесет лева/, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ГР. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. П., № **, ет. * /чрез адвокат Л.П./ да заплати на ИЛ. Д. Ж. от гр. П., ул. Б., № **, ЕГН *****, и на Щ. ХР. К. от гр. П., ул. Р., № **, ЕГН *****, двамата със съдебен адрес: гр. Пловдив, ул. „Ц. К. № **, ет. *, офис 4 /чрез адвокат А.К./ обезщетение за претърпени от тях имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от невъзможността им да получат възнаграждение вследствие неправомерно използване на създаденото от И.Ж. и Щ.К. произведение – статия „Л.“, публикувана в книгата „Х.“, издадена под общата редакция на доц. д-р М. Д. от Академично издателство на АУП през

2007 г., обект на авторско право, от Г.Д. в издадената през 2016 г. книга „Х.“ на издателство „С.“ в общ размер на 500,00 лв. /петстотин лева/.

ОСЪЖДА ГР. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. П., № **, ет. * /чрез адвокат Л.П./ да заплати на ИЛ. Д. Ж. от гр. П., ул. Б., № **, ЕГН *****, и на Щ. ХР. К. от гр. П., ул. Р., № **, ЕГН *****, двамата със съдебен адрес: гр. Пловдив, ул. „Ц. К. № **, ет. *, офис 4 /чрез адвокат А.К./ обезщетение за претърпени от тях неимуществени вреди, изразяващи се в страдания от накърняване на репутацията и името им, накърняване свободата да избират къде, как и в такъв вид да бъдат публикувани произведенията им, неприятни емоции от установяване на нарушението, психически дискомфорт, нерви и емоционален стрес, вследствие неправомерно използване на създаденото от И.Ж. и Щ.К. произведение – статия „Л.“, публикувана в книгата „Х.“, издадена под общата редакция на доц. д-р М. Д. от Академично издателство на АУП през 2007 г., обект на авторско право, от Г.Д. в издадената през 2016 г. книга „Х.“ на издателство „С.“ в общ размер на 1 500,00 лв. /хиляда и петстотин лева/.

ОСЪЖДА ГР. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. П., № **, ет. * /чрез адвокат Л.П./ да преустанови неправомерното използване на произведението на ищците, обект на авторско право, а именно статията „Л.“, публикувана в книгата „Х.“, издадена под общата редакция на доц. д-р М. Д. от Академично издателство на АУП през 2007 г.

ПОСТАНОВЯВА ГР. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. П., № **, ет. * /чрез адвокат Л.П./ да разгласи за своя сметка диспозитива на решението на съда във вестник „24 часа“, вестник „Труд“ и по телевизионен канал „БНТ 2“, излъчван от Българска национална телевизия, в часовия диапазон между 16:00 ч. и 18:00 ч.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260003/25.01.2022 г., постановено по гр.д. № 104/2019 г. по описа на Старозагорския окръжен съд – III гр.с., в останалата му част.

ОСЪЖДА ГР. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. П., № **, ет. * /чрез адвокат Л.П./ да заплати на ИЛ. Д. Ж. от гр. П., ул. Б., № **, ЕГН *****, и на Щ. ХР. К. от гр. П., ул. Р., № **, ЕГН *****, двамата със съдебен адрес: гр. Пловдив, ул. „Ц. К. № **, ет. *, офис 4 /чрез адвокат А.К./ разноски в производството по делото в общ размер на 1 570,00

лв. /хиляда петстотин и седемдесет лева/.

ОСЪЖДА ИЛ. Д. Ж. от гр. П., ул. Б., № **, ЕГН *****, и Щ. ХР. К. от гр. П., ул. Р., № **, ЕГН *****, двамата със съдебен адрес: гр. Пловдив, ул. „Ц. К. № **, ет. *, офис 4 /чрез адвокат А.К./, да заплатят на ГР. Д. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., ул. П., № **, ет. * /чрез адвокат Л.П./ разноски за въззивното производство в размер на 250,00 лв. /двеста и петдесет лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____